

ПЕРЕЦЬ

№ 20 (822). Рік видання 43-й

Ціна номера 12 коп.

КИЇВ. ЖОВТЕНЬ 1969

СРСР

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Не взяли силою, то, може, вдасться отруїти.

ПРИМІТКА ПЕРЦЯ: Не pomoже бабі й кадило,
коли бабу сказило.

А все через оті сонячні плями!

Генерал Гамб'є та полковник Сюїр опублікували спільну працю — «Історію першої світової війни». Одразу ж скажу, що в ній далеко не все таке кумедне, як початок розділу «Пацифістська ілюзія та дисциплінарна криза». А тепер цитую: «Давно вже помічено, що, мабуть, існує певний зв'язок між періодичним ритмом появи сонячних плям і багатьма земними явищами. Цей ритм, здається, впливає на інтенсивність метеоритних дощів, на клімат, на сільське господарство, на поведінку магнітних приладів і людей. 1917 рік відзначався особливою інтенсивністю сонячних плям та революційних заворушень». Про що свідчать, зокрема, «російська революція та заворушення у французькій армії». Більше того: «Саму Німеччину захопили революційні події...» І автори цілком серйозно зазначають, що «попередня магнітна буря, викликана сонячними плямами надзвичайної інтенсивності, мала місце 1870 року. Наступна припала на 1936—1939 роки».

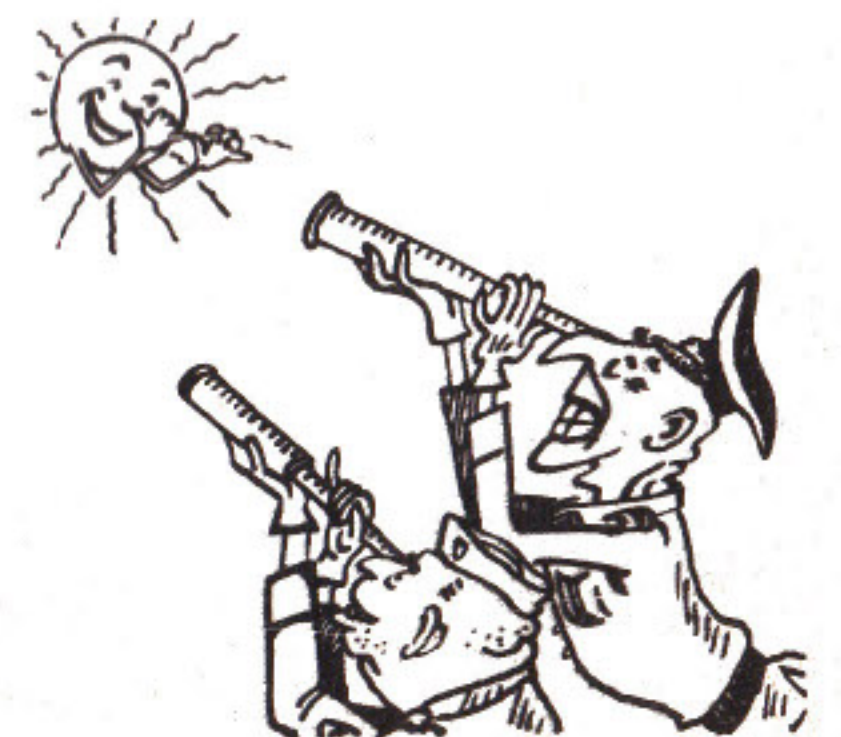
Ой, сонечко-сонце, великий чудотворче! Ти ж бо вирощуєш революції, мов капустяне листя... Як помиляються ті, хто шукає в характері суспільно-політичних режимів причини революційних змін! Може, така гіпотеза не сподобається генералові з полковником, та як не припустити, що революції падають на нас прямо з неба?

Капіталізм викликав першу світову війну; через три роки після її початку народи, зрозумівши, що й до чого, піднялися на боротьбу; впав трон царів, повстали моряки французької ескадри, яку було послано проти Країни Рад. Що може бути простіше? Та ні ж бо: винне, бачте, сонце із своїми плямами!

Та розглянемо ще раз цю дивовижну гіпотезу. Отож, значить, сонячні плями «змінюють настрої людей». Паризька Комуна, Жовтнева революція, Народний фронт — це, мовляв, прояви поганого настрою, настрою ненормального. Сонячних плям не було ні у 1914, ні у 1933, ні у 1941 роках. Без втручання сонця людський настрій, виходить, штовхав до війни, до фашизму, і це було цілком «природно», бо відповідало «нормальному» настроєві людей. Але досить було на сонці з'явитися плямам, як три роки страхітливої безглуздої бойні викликали той самий гнів і в Росії, і у Франції. Та що я кажу! «Саму Німеччину» — і ту «заплямували» заворушення...

Дивна філософія історії у деяких полковників та генералів! Від такого світогляду до складання гороскопів — один крок. Оскільки я не сподіваюся, що в мене вистачить сили переконати авторів «Історії першої світової війни» у безглуздість їхньої «теорії», і оскільки появу плям на сонці ніяк не відвернути, — обмежуся доброю порадою: придивляйтеся до сонечка, панове, придивляйтеся!

Переклав з французької
М. ДЕРИМОВ.

Жовтневі привітання

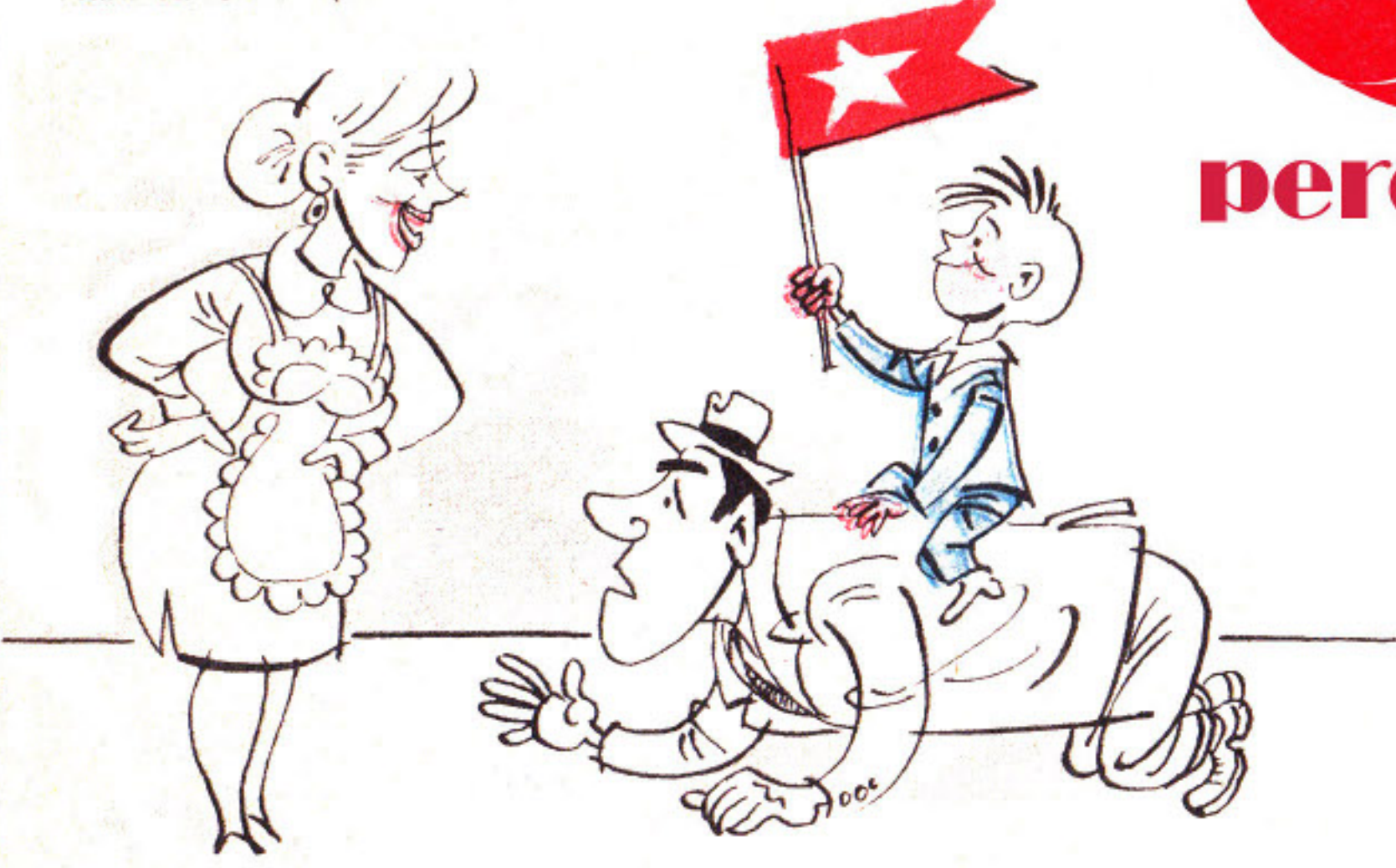

перес-ца.

перес-ца.

Мал. А. СВИНЦОВА

— Ну скажи хоч ти йому, що так я на демонстрацію йти не можу!

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Ех, мені б таку роботу...

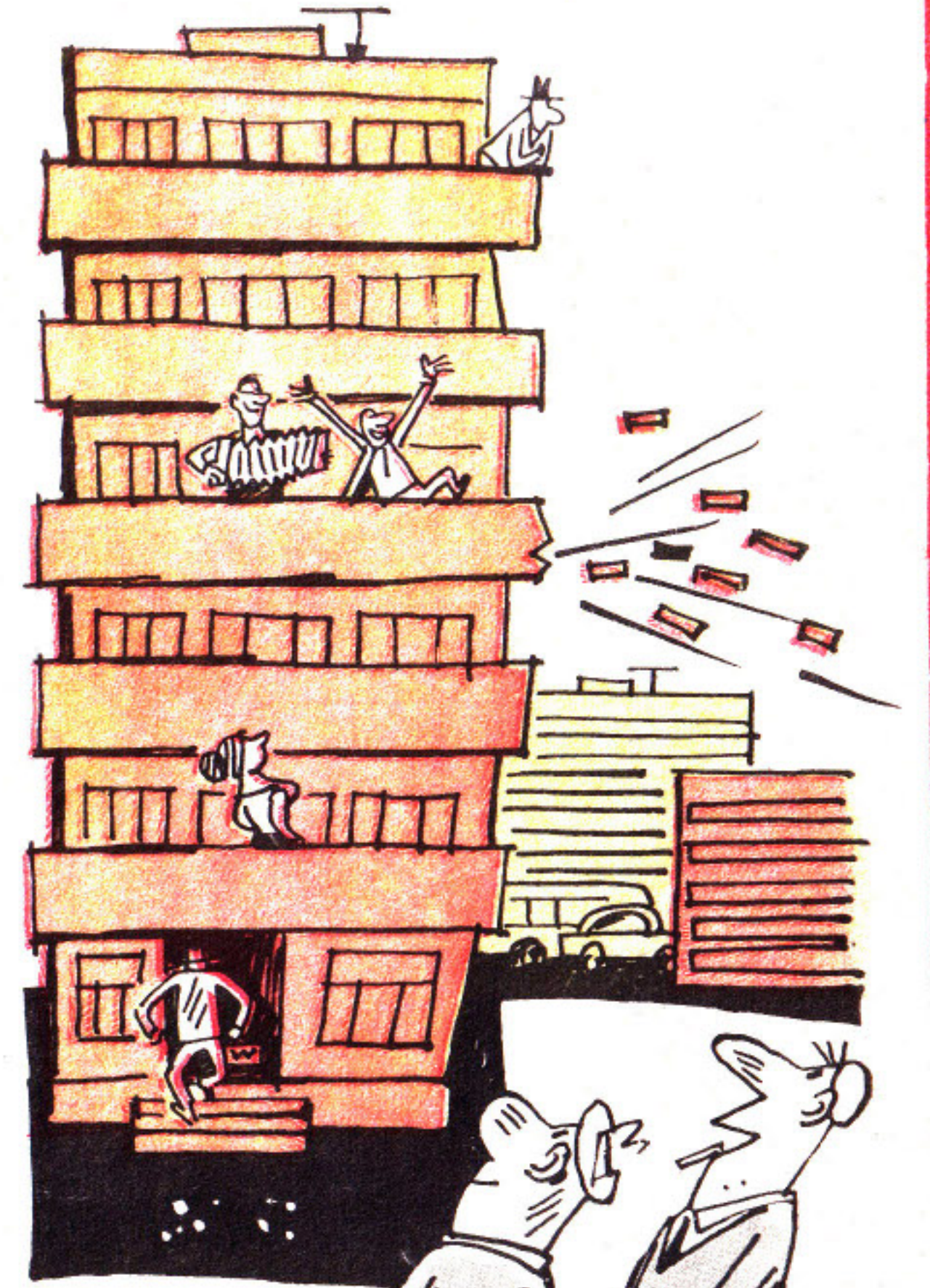
Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Дітки, у мене вже духу більше немає...

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— О! У Петренка вже танцюють.

ГАЛАНТНИЙ КАВАЛЕР

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Давайте поміняємось: вам же важко...

ЗАВЖДИ В ЛАВАХ БОРЦІВ

(До 20-річчя від дня смерті Ярослава ГАЛАНА)

Минуло двадцять років від дня трагічної загибелі одного з видатних українських письменників, члена редакційної колегії журналу «Перець» Ярослава Галана.

Останній раз ми бачили талановитого сатирика в липні 1949 року. Ярослав Галан привіз для нашого журналу свій новий памфлет «Плюю на папу».

Нещадна, полум'яна сатира Ярослава Галана завжди викликала, як казав Остап Вишня, скрегіт зубовний і лють скажену в таборі бандерівців і реакційних церковників, але ніхто з нас тоді й подумати не міг, що цей памфлет стане лебединою піснею сатирика, комуніста, бійця.

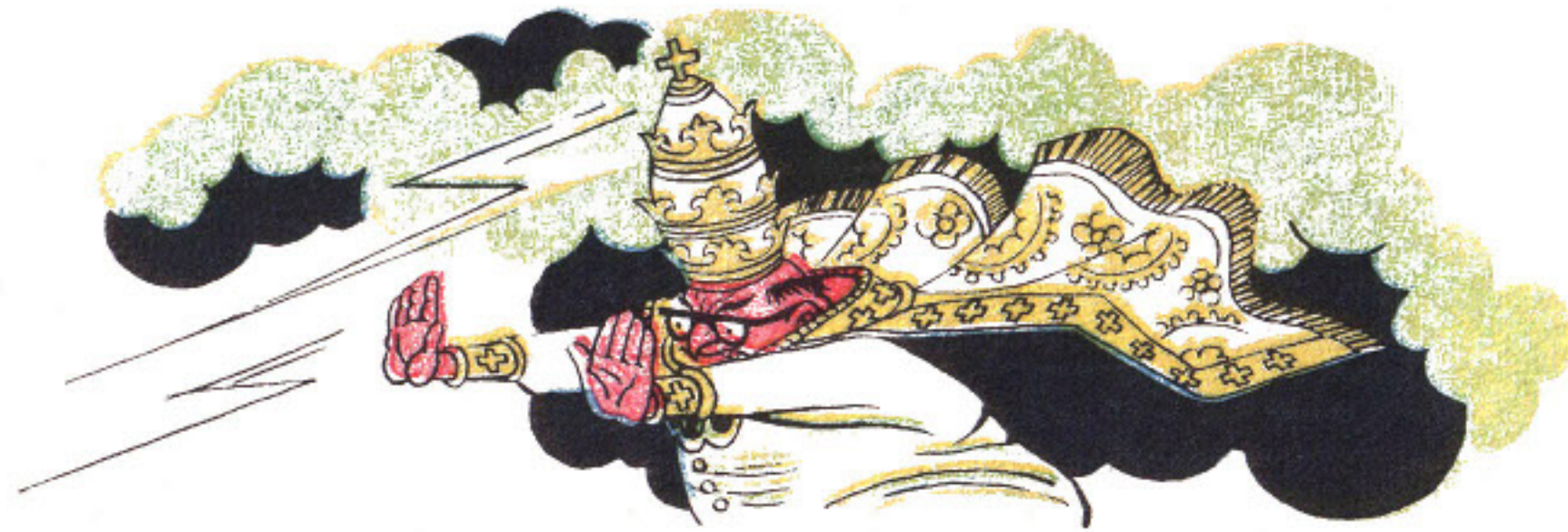
Памфлет був надрукований у вересневому номері «Перця», а через місяць ми його поховали.

Бандерівські мокрушники по-звірячому вбили Ярослава Галана у Львові 24 жовтня 1949 року.

Не стало друга й товариша по зброї. Але томи його партійних творів, його кричуще слово назавжди лишається в лавах борців за наше майбутнє, за комунізм.

Плюю на папу!

13 липня 1949 року сталася в моєму житті знаменна подія: папа Пій XII відлучив мене від церкви. Відлучив, як відлучають телятко від корови. Без попередження.

Нікуди правди діти, конфлікт між нами почався досить давно, приблизно сорок років тому, коли нижішній Пій XII був молодим попиком Пачеллі, а на святому престолі сидів Пій X. Кожної неділі учитель проводив нас парами у церкву монашого ордену василіян, де повчав нас з амвона наш викладач закону божого. Василіянин закликав любити фабричного * цисаря Франца Йосифа I і ненавидіти «москалів», яких, мовляв, треба до ноги вирізати. При цьому він вимахував кулаками й звався таким в'юном, що, здавалося, він ось-ось вискочить з петель. Ми з острахом подавалися назад.

Проте, замість бити «москалів», панотець волів бити нас, школярів. Бив намоченою в солі різкою. Бив за «Отче наш», бив за «Вірую». У нього був навіть свій преїскурант: за одно пропущене слово в 50-му псалмі належало 5 ударів, в «Богородиці» — 10 та більше ударів, в залежності від настрою «отця катехіта». В особливо важливих випадках панотець вдавався до інквізиторських засобів. Після ґрунтовної хлости він садив малолітнього грішника у таз, наповнений холодною, як лід, водою.

Мені довгий час вдавалося уникати караючої десниці василіянина. Я вивчив назубок молитви, а десять заповідей я міг назвати й уві сні. Незважаючи на те, прийшла й моя черга.

Якось раз панотець спитав мене:

— Чому святого отця називаємо Пієм?

Простодушна відповідь гласила:

— Бо святий отець любить випити.

Я й не стямився, як мій живіт опинився на монашому коліні, а священна різка викарбовувала на моєму тілі 10 заповідей.

Господь не наділив мене смиренням, і, мабуть, тому, повернувшись додому, я вже з порога сказав матері:

— Плюю на папу!

Крім матері, ніхто цього не чув, але, видно, всевідаючий бог доніс своєму римському намісникові, бо відтоді греко-католицька церква розпочала проти мене холодну війну.

І не тільки проти мене. Згодом я переконався, що таких грішників було чимало. До них насамперед належали гімназисти, які брали участь у вшануванні пам'яті Івана Франка. Для них учитель божого закону придумав спеціальну кару: в найжорстокішу спеку він садив їх проти сонця. На протести відповідав:

* Пихатого.

— Ага! На концерті в честь Франка ви декламували: «Ми прагнемо до сонця!» От вам і сонце. Погрійтесь!..

Тоді ми хором заявляли, що кидаємо унію й приймаємо православ'я. Учитель закону божого блід, хапався за серце й лягав на підлогу в позі уніатського мученика Йосафата Кунцевича. За відсутністю поблизу річки учні виносили ревнителя католицької віри в коридор, і, таким чином, клас повертався до нормального життя.

Така невимушена поведінка з служителем католицької церкви не могла подобатися папі римському. Та поки що Ватикан мовчав, у пастиря пастирів були важливі справи. Одного ранку перемишльський єпископ Коциловський дістав з Рима листа.

Який був зміст листа, ніхто в місті не знав, але на другий день єпископ зібрав богословів і розповів їм сенсаційну історію: уві сні йому з'явився господь Саваоф з сокирою в руках.

— Сія сокира, — заявило преосвященство, — єсть натяк недвозначний, мої діти во папі, що бог хоче вашого безженства. Отже, віднині й не мрійте про одруження. Зате ласка божя спочине на вас, як спочила на польському, римо-католицькому духівництві. А коли лихий введе вас у спокусу, то пригадайте чудотворну сокиру. Сам її вигляд ісцілить ваші душі. Амінь.

Результат цього виступу преосвященства був такий, що значна частина богословів покинула семінарію, а на прощання послала своєму владиці новеньку сокиру з написом: «На, лікарю, ісцілися сам!» Після того єпископ цілий рік не покидав свого палацу.

По-справжньому мій конфлікт із святым престолом загострився, коли я, в хвилину доброго настрою, назвав митрополита Шептицького в одному журналі мутієм свяченої водички. Цей удар був для князя греко-католицької церкви громом з ясного неба: саме тоді граф Шептицький був поглинутий папоугодним ділом підготовки антирадянського хрестового походу. Моя нетактовність викликала зрозуміле обурення: попадянки відвернулися від мене, а їх батьки порушили мій прямий зв'язок з небесами, заборонивши пускати мене до церкви. Шептицький після того попав у чорну меланхолію, і тільки прихід Гітлера до влади поставив його знову на ноги.

Кілька років по тому вмер монс. Ратті, тобто Пій XI, і його місце зайняв новий мій противник — Пій XII. Всі знаки на небі й на землі показували, що в особі цього Пія я матиму ще більш запеклого ворога, ніж два попередні, з Бенедиктом XV включно. Він-бо був одним з хресних батьків третього рейху, він штовхав Гітлера на війну проти

СРСР, на його вимогу Пілсудський ішов вогнем і мечем проти моїх уніатських земляків Холмщини та Волині.

Друзі казали мені, що дні мої полічені і що я повинен чекати тепер контрудару. Як завжди в таких випадках, друзі трохи переборщили. Мокра робота була в той час у Ватикані тільки запланована. Шептицький не мав ще тоді почесної варті у вигляді гітлерівських солдатів, а його прелати ще не франтували в есесівських мундирах. Поки що я міг чекати з їх боку лише сухої роботи. Їм потрібний був привід, і вони знайшли його.

Якось у свят-вечір я зайшов до Олександра Гаврилюка. Над нами й під нами, праворуч і ліворуч люди колядували. Спогади дитинства завирували в душі, й, розчулені, ми вирішили перехилити чарчину. Традиційної рибки не було, але її з успіхом замінило сало. Випили по одній, тоді Гаврилюкові заманулося запросити до столу домовласника, що мешкав опостінь. Домовласник прийняв запрошення, та, побачивши на столі сало, він по-тарганячому ворухнув вусами й позадкував до дверей. Тільки тепер Гаврилюк усвідомив, що богобоязливий вусач був членом ультрамонтанського «Братства найсолодшого Ісусового серця».

Кілька днів по тому звістка про заподіяний злочин дійшла до консисторії, а трохи згодом — до конгрегації священної канцелярії в Римі. На даний знак львівська дефензива розпочала слідство. Обурення шпиків нашим святотатством не знало меж. Гаврилюк виїхав, і повістку встигли вручити лише мені. Сивоголовий агент сидів переді мною й докірливо похитував головою.

— Ваше тіло, — говорив він, — зогніє в тюрмі, але чим же є тлінна плоть в порівнянні з безсмертною душею, яку ви так безжалісно губите?..

Сивоголовий шпик з жалю висякався й махнув безнадійно рукою:

— Йдіть, грішнику, догнівайте в тюрмі, а я буду за вас молитися.

Минули роки, святий престол поміняв Гітлера на Трумена, але від того мої взаємини з ним не покращали нітрохи. Навпаки, моя святотатська рука ще раз піднялася на пастиря пастирів... Келих гіркоти перепопився щертю, і пастирєві пастирів не лишалося нічого іншого, як відлучити мене від своєї церкви.

Єдина моя втіха в тому, що я не самотній: разом зі мною папа відлучив щонайменше 300 мільйонів чоловік, і це дає мені змогу разом з ними всіма на повний голос заявити:

— Плюю на папу!

СЛОН І МУХА

ГУМОРЕСКА-КАЗКА

В одну установу прийшов Слон — на роботу найматися. Керівник установи товариш Лев зустрів прибулого люб'язно. Сісти, правда, не запропонував, бо в кабінеті всі стільці були новісінькі й такі сучасні, що не тільки Слону — Зайцеві сідати ризиковано.

— Так що ви вмієте робити? — запитав Лев.

— Усе, що слонам природою визначено, ось уже тридцять і три роки роблю. Мене з попередньої установи й відпускати не хотіли — таким авторитетом користувався. Але таки відпустили через сімейні обставини: слоненят моїх до зоопарку сюди забрали. Довелося з нащадками вирушати.

— Диплом у вас який-небудь є?

— От чого нема, того нема. Практика велика, а до навчання не дійшов. Пропонували, та, знаєте, слоняча товстошкірність...

— Тек-с, — потарабанив Лев кігтями по столу. — Немає диплома, значить?

— Немає, — видихнув Слон.

— Може, хоч якийсь поганенький? — з надією перепитав Лев.

— Ніякісінького.

— Куди ж я вас без диплома? У нас лише одна посада Слона, там

товаришка Муха сидить, у неї диплом — не підкопаєшся. Може, Бегемотом підете?

— Б-р-р, — здригнувся Слон, — не витримаю у воді день і ніч сидіти.

— Тоді, може, Тигром?

— Що ви, я взагалі цієї роботи не знаю — у нас зовсім різні профілі. А я вже в такому віці, що пізно перекваліфікуватися. Може б, хоч Слононям де поставили?

— Немає такої посади... Слушайте, — зрадів Лев, — давайте я вас Мухою проведу — на цю посаду можна й без диплома.

— Мухою? — позадкував Слон. — Яка з мене Муха? У нас нічого спільного, тільки й слави, що в приказці поряд стоїмо.

— Не жахайтеся. Ви тільки будете проведені Мухою, а робитимете слонячу роботу. Її у нас хоч відбавляй.

І став Слон Мухою.

Володимир СТРЕКАЛЬ.

м. Васильків
на Київщині.

ПРО ГОСТЕЙ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

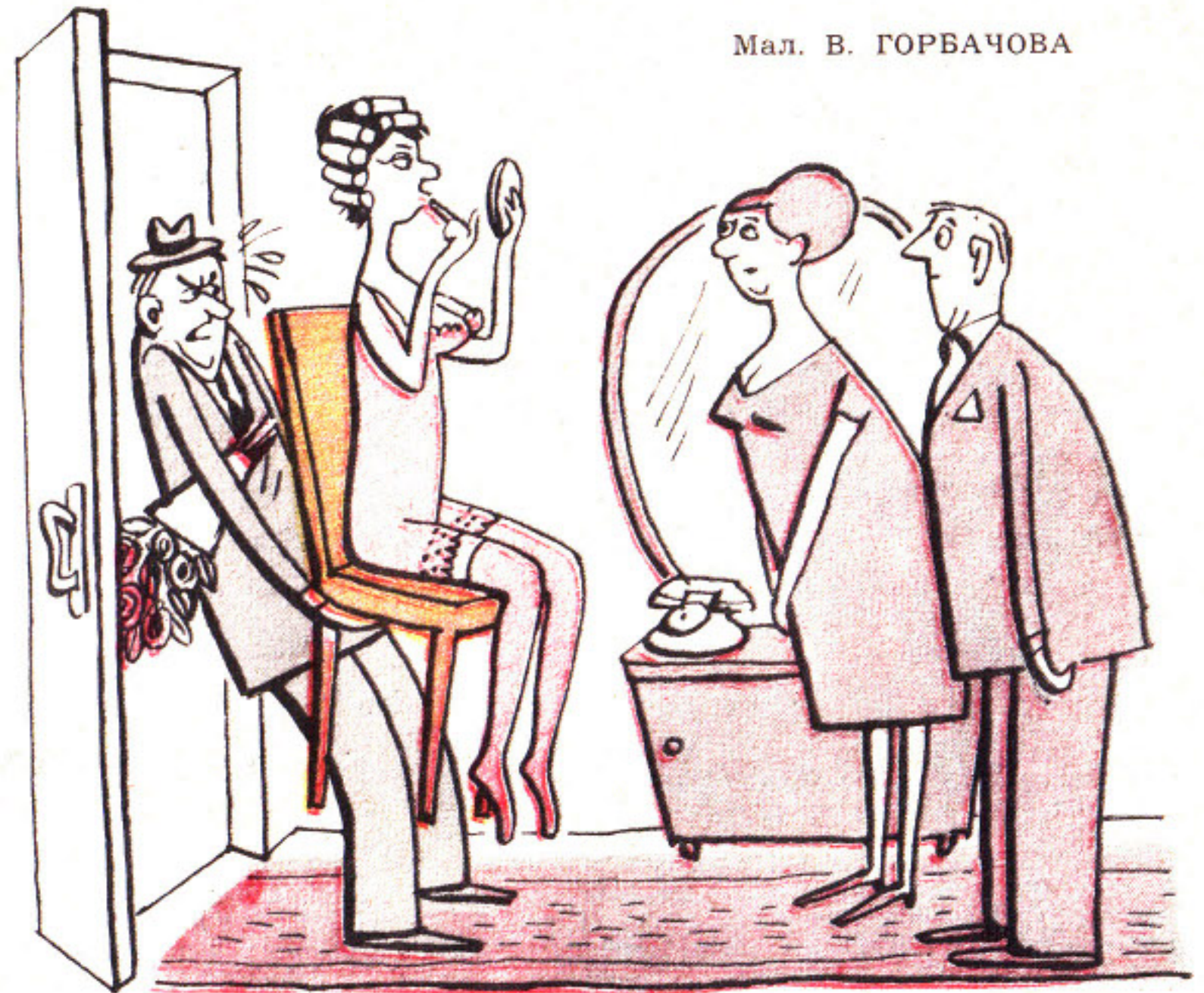
— Ви навіть не уявляєте, як риба уварюється вчора ж я її отакою спіймав!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ой, леле! Ти, здається, забув прив'язати собаку...

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Якби я став чекати, поки жінка причепуриться, ми до вас прийшли б через тиждень.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— О, я бачу ви теж до Кузьменків на чашку чаю зібралися!..

— Ми вам, пане Керенський, за 52 роки, мабуть, вже остогидли своїми запитаннями.

Павло КЛЮЧИНА

Як Миша була Левом

[За мотивами вірменського гумору]

Журилась Миша: — Доленько моя! Яна слаба, яна нещасна... Від кожного я змушена тікати, усіх боюсь... Котом би мені стати! Отак подумала, махнула раз хвостом — і в мить вона зробилася Котом. Відразу почала водитися з Котами — то лагідна, то злюща, як оса. До менших часом піла з пазурами... Одна біда: боялась дуже Пса. Від того знову почала журитися: — Якби мені на Пса перетворитися. Сказала так, крутнула вбін хвостом — і стала не Котом, а Псом. — Тепер я заживу! — побігла в ліс гуляти. А там Ведмідь — великий, волохатий. Злякалася — аж кинуло у піт: — Куди ж тепер сховатись від нападів? О, господи, не дай мені пропасти! Ой, доленько, чому я не Ведмідь? Не хочу бути Псом!.. — із лісу геть тікала. Пробігла трохи — і Ведмедем стала. Вернулася назад, пішла поміж дерев, Дубки й осини, мов тріски, ламала.

А із кущів назустріч вийшов Лев. Побачила — йому у ноги апала. Лев заревів — який то, боже, страх! Тремтіла вся, налякана тим ревом. Та тільки зник цар звірів у кущах. Схопилася: — Я хочу бути Ле-е-вом! І обернулася в Лева у ту ж мить. Стрибала по галявині, раділа: — Тепер у мене сила! Нехай, — гукала, — ліс тремтіть!.. Та скоро в ліс Стрільці примчали, і постріли навколо залунали, і хтось приладив на дорозі сіть, і чути крик: «Гонить його, гонить!» І Миша, що недавно Левом стала, у сіть стрілецьку мало не попала. — Не хочу бути Левом! — затремтіла. — Та краще Мишено... — і стала, чим хотіла. У нірку шснула, від радості не дише: — О, слава господу, що я не Лев, а Миша! Бо як би я сховалася сюди?.. Та, Мишо, так! Сховалась — і сиди! м. Ромни.

Мал. И. КОГАНА

— ?!
— Іду на багатосерійний фільм...

«ДИКУН» МРІЄ СТАТИ ЛЮДИНОЮ...

Мова йде не про печерного жителя — члена первісної общини і не про снігову людину. Мова про члена первинної профспілкової організації, нашого симпатичного сучасника, котрому все якось не щастить дістати півтуки в будинок відпочинку кудись до моря. Але він метикований, наш сучасник. Підрахував на дозвіллі, що така путівка належить йому приблизно один раз на кілька років, свиснув легенько з подиву і, прихопивши дружину з дітьми, самотужки подався до морських берегів. Не встиг навіть подумати про можливі наслідки своєї подорожі. І даремно. Бо йому, що бачив морські хвилі лише на картині Айвазовського «Дев'яти вал», море відразу б'є в голову, затуманює мозок. Від гарячого південного сонця він шаленіє і швидко починає дичавіти. Перетворюється в «дикуна», словом.

Ми цього року досліджували життя «дикунів» на чорноморському узбережжі. Є окремі спостереження. Дозвольте поділитись.

«Дикуни» — це багатотисячне теплолюбне кочове плем'я, яке на берегах Чорного моря з'являється весною і з настанням осені безслідно зникає.

Живуть вони у наметах, у власних машинах, під машинами, під чужими тинами, на узбіччях доріг і, здається, навіть на деревах. (Та частина племені, що веде більш осідлий спосіб життя, платить по карбованцю за ліжко на добу, живе общинами по 10—15 сімей на одній дачі, вміє добувати вогонь і користуватися керогазом — нами віднесена умовно до категорії «напівдикунів» і тут розглядатися не буде).

Їдять «дикуни» майже все. Особливо полюбляють шашлики. Свіжої риби не вживають. У всякому разі, нам не доводилося бачити, щоб хтось із них їв, скажімо, свіжу камбалу чи кефалі. Камбали та кефалі,

яку колись моряк Костя возив до Одеси цілими шаландами, до речі, ми також не бачили. Чи то моряк кудись подівся, чи риба зникла. Ще не з'ясовано...

А найбільше «дикуни» люблять з ранку до вечора стояти в черзі. Помічено, що це пов'язано з необхідністю добувати їжу. Можливо, через те «дикуни» так охоче й селяться біля ресторанів, навколо їдальень, серед базарів та поблизу інших харчових закладів. В черзі «дикун» і загоряє. За яких-небудь два-три тижні він встигає вкритись характерним благородно-коричневим морським загаром.

Останні десять днів своєї відпустки «дикун» мліє в черзі за квитком на літак, нишком кленучи ту годину, коли в нього виникла ідея їхати до моря.

Вкрай виснажений відпочинком, він, нарешті, одного щасливого дня повертається додому і ще довго не може отямитись.

Проте із знайомими, що відпочивали на якійсь там Шесні чи Ворсклі, тримається зверхньо.

— Ех, ви! — говорить він їм поблажливо. — Не наєте, яка це краса, як це здорово!

Знайомі вірять, що «здорово». І наступного літа, чого доброго, дружною ордою посунуть на південь — множити ряди «дикунів».

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Перший симулянт.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Один єдиний предмет викладала директор Зорівської початкової школи (Білозерський район) Я. М. Величко: хамство. У присутності учнів вона образала їх батьків, зводила на них різні наклепи. Грубо поводилася з самими учнями. Ці уроки детально описали в листі до редакції вкрай обурені батьки. При перевірці всі факти ствердились. Херсонський обласний відділ народної освіти зняв Я. М. Величко з роботи. Зняв за незабезпечення навчально-виховної роботи в школі, за грубу поведінку з учнями та батьками.

***

В. Я. Якимович мучився. В. Я. Якимович страждав. Подумати тільки, його, який щодня, ідучи на роботу, викиляв «дистерну» оковитої, Озерянське споминиче товариство поставило керувати цехом безалкогольних напоїв. Терпіти таке його алкогольна душа аж ніяк не могла. І В. Я. Якимович бушував у цеху. Обсипав робітників грубою п'яною лайкою, принро образав їх. Тоді робітники написали про це до редакції.

Як повідомив заступник голови правління Тернопільської обласної організації т. Дорофєєв, правління Озерянського споминичого товариства зняло В. Я. Якимовича з роботи. Не буде чоловік тепер мучитись.

І Р О Н І З М И

Не жартуйте з вогнем: він гумору не розуміє.

Керівники підприємств, боріться з виробничим шумом. Не кричіть на підлеглих.

Коли жінку несуть на руках, вона намагається міцніше вхопитися за шпо.

Совість у нього вкрали безсовісні.

Життя не завжди коротке, як афо-

ризм: воно буває і довгим, як нудний роман.

З юридичної точки зору і дурням закон писаний.

Батьки для дітей були наочним прикладом того, з чого не можна брати приклад.

Іноді й на загальних зборах можна почути щось конкретне.

Юрій РИБНИКОВ.

м. Одеса.

В. КОВАЛЬ.

Дружні шаржі
А. АРУТЮНЯЦА

О. З. МИНЬКІВСЬКИЙ,
Народний артист СРСР, художній керівник
Державної заслуженої капели
бандуристів.

Валентина ТКАЧЕНКО,
поетеса.

Леонід НОВИЧЕНКО,
критик і літературознавець.

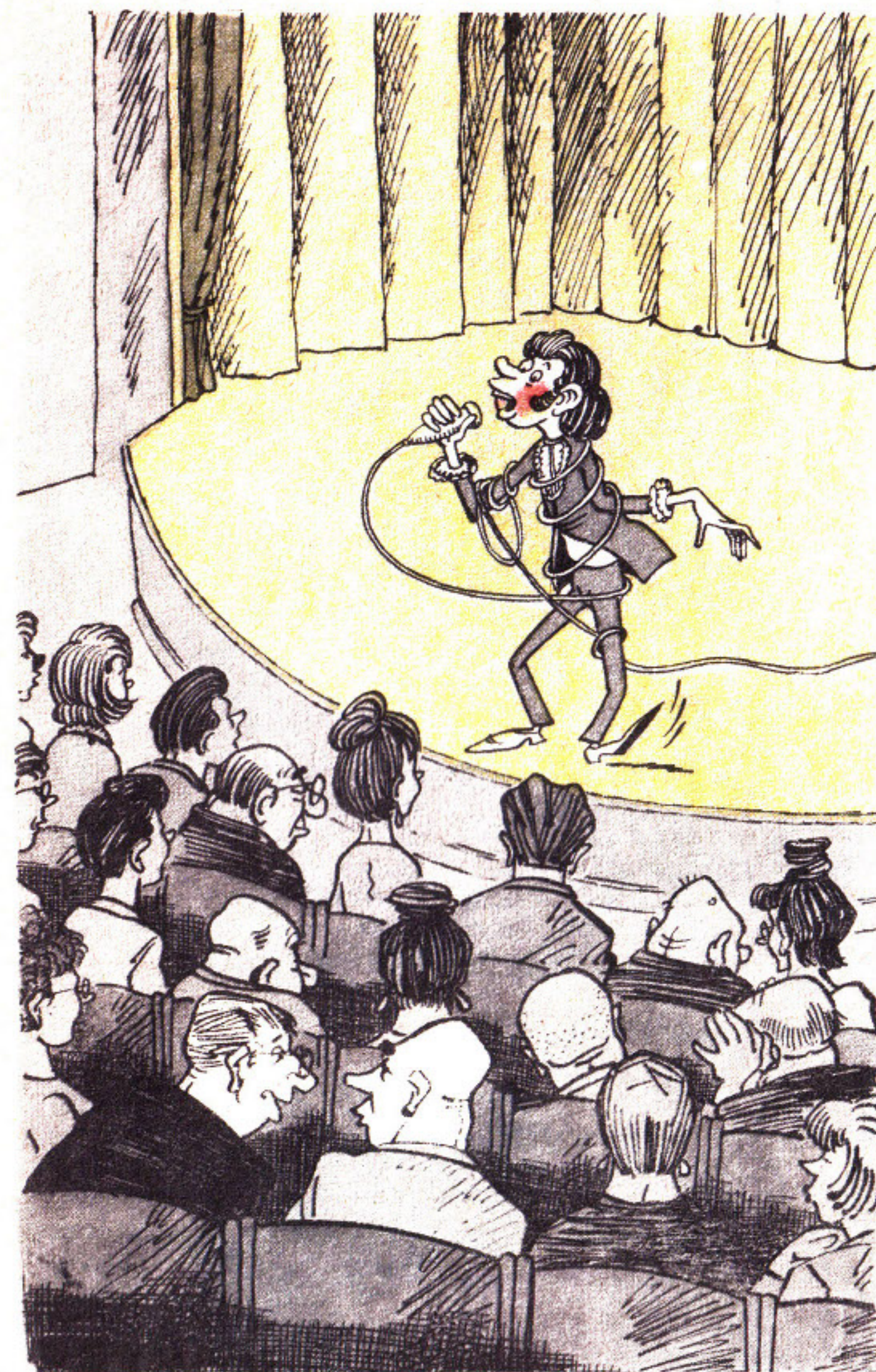
У РЕСТОРАНІ «МИСЛИВЕЦЬ»

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Трезор! Принеси смажену качку, ну й усе, що треба до неї!

Трагедія став у пригоди

— Ніяк не второпаю, що він говорить...
— Та це він пісню співає!

Андрію і Сергію Бровкам дали в школі домашнє завдання написати твір. Твір мусить називатися «Мій тато». Про власного тата, словом твір. А оскільки в Андрія і Сергія один тато на двоє, то тут то вони й замислилися.

Андрій і Сергій Бровки — близнюки. Та такі, що тільки мама відрізняє, де Андрій, а де Сергій. Мама навіть знає, що Андрій на півгодина старший од Сергія, але Андрієві цього не каже, щоб Андрій перед Сергієм носив задира.

Прийшовши з школи додому, брати Бровки почали радитись.

— Що ж нам робити? Тато у нас один? Один. А твори обом треба написати. Напишемо однаково, Софія Гаврилівна скаже, що ми списали один у одного...

— А як же ж писати не однаково, коли тато у нас однаковий?

Це була таки складна задача, і вони довго сперечалися, поки знайшли конструктивне рішення.

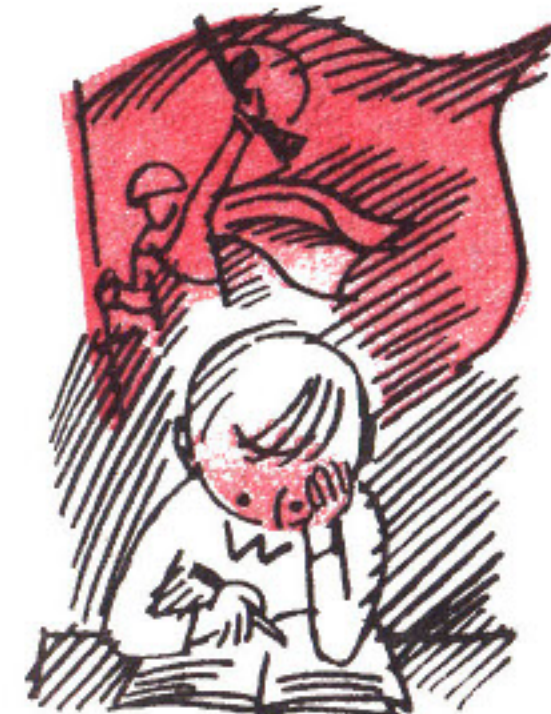
— Знаєш що, — сказав Андрій, — давай так. Ти писатимеш про тата, а я про діда. Дід у нас же теж не дуже старий, навіть не пенсіонер. Всі ж у дворі кажуть, що в такого молодого діда такі дорослі внуки, як ми.

— Ага, хитренький, — насупився Сергій, — тобі про діда цікаво буде писати, а про тата я що напишу? Біографія у нашого тата дуже не цікава.

Вони довго торгувалися: кому писати про діда, а кому про тата, і зрештою вирішили потягти жеребок.

Дід «дістався» Андрієві, а тато — Сергієві. Сергій насупився і почав писати. Перші два речення: «Наш тато хороший» і «Він вчився у ремісничому училищі» дали йому порівняно легко, а далі справа загальмувалася.

Тим часом у Андрія творчий процес набирал мажорного темпу, хоча почав він свій твір теж не дуже оригінально: «Наш дід хороший». Зате далі все пішло як по маслу. Андрій, висолопивши кімчик язика і нахиливши круглу, з двома

братове плече, у його зшиті і мало не заплакав з досади. Але не заплакав, зітхнув і почав писати далі: «А потім тато працював на заводі, а увечері вчився. І ще наш тато будував електростанцію на Ангараі, а потім будував електростанцію на Дніпрі. А тепер наш тато працює в інституті і пише дисертацію».

Тут Сергій з жахом відчув, що писати, власне, більше нічого. Дисертація — це не штурм Берліна, що ти про неї напишеш? Сергій почав так поривчасто зітхати, що Андрієві стало жаль брата, і він раптом порадив:

— А ти про татового діда припиши.

— Що ж я про нього припишу?

— Ого! Ти забув, як наш дід про татового діда розповідав? У нашого тата дід не гірший, ніж наш дід. Татів дід «Арсенал» захищав, з гайдамаками бився. Татів дід Щорса і Боженка особисто знав, а ти кажеш. А потім, пам'ятаєш, дід розповідав, що коли арсенальцям пам'ятник ставили, татів дід допомагав на пам'ятник оту маленьку гарматку висаджувати. Оту, що стоїть зараз біля станції метро «Арсенальна». Пиши, що ти...

Сергій трохи повагався і взявся за перо.

...Я не знаю, що їм там учителька літератури Софія Гаврилівна за твори поставити (можуть вони і граматичних помилок наробити), але я на місці вчителя історії хлопцям по п'ятірці вивів би.

Микола БІЛКУН.

Розділ перший «Загадка в целофані».

На прохідній Черкаського метало-заготівельного заводу лежить оббілована тушка, загорнута в целофан. На ній напис: «Чий баран?»

— Ні, не мій, — простуючи до свого кабінету, кидає на ходу директор заводу М. О. Кунаді.

— Уперше бачимо, — знизують плечима члени завкому, працівники відділу кадрів, бухгалтерії.

Час минає, а господар барана не з'являється...

— Якщо так, — порадившись між собою, вирішують робітники цеху, — оцю прибуду ми беремо собі.

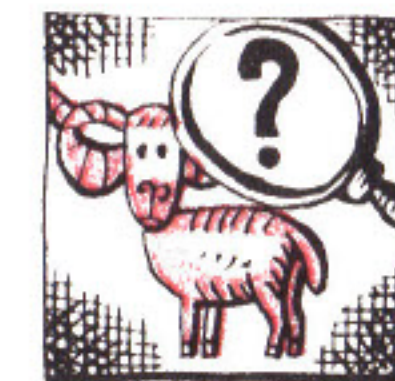
Розділ другий «Несподіване відкриття».

Шашлик удався на славу.
— Кому ж маємо дякувати?
— Голові завкому, — раптом підказала ковалям вахтер тьотя Паша. — Це він...

Слідами таємничого барана

МАЙЖЕ ДЕТЕКТИВ

— Так барана на прохідну доставив я, — без ентузіазму підтвердив О. С. Садовський. — Цікавитесь, як це трапилось? Будь ласка...

Розділ третій «Провокаційний мішок».

— Приходжу, значить, позавчора додому. А донька назустріч: «Був незнайомий дядя і залишив ось цей мішок».

«Що за дядя? — думаю. — Що за мішок?» Зазирнув усередину — баран... І тут мене осяяло. Незабаром перевірили завкому. Не інакше — провокація.

— Не вибде! — твердо сказав я, закинув барана за плечі і поїхав на прохідну.

Розділ четвертий «Дещо прояснюється...»

— Картоплі 330 кілограмів. Капусти 59 кілограмів. Олії... Гречки...

Записавши бруто, нетто, а також асортимент провізії, виявленої в машині, працівник міліції запропонував:

— А тепер, громадянине, попроси пояснення в письмовій формі...

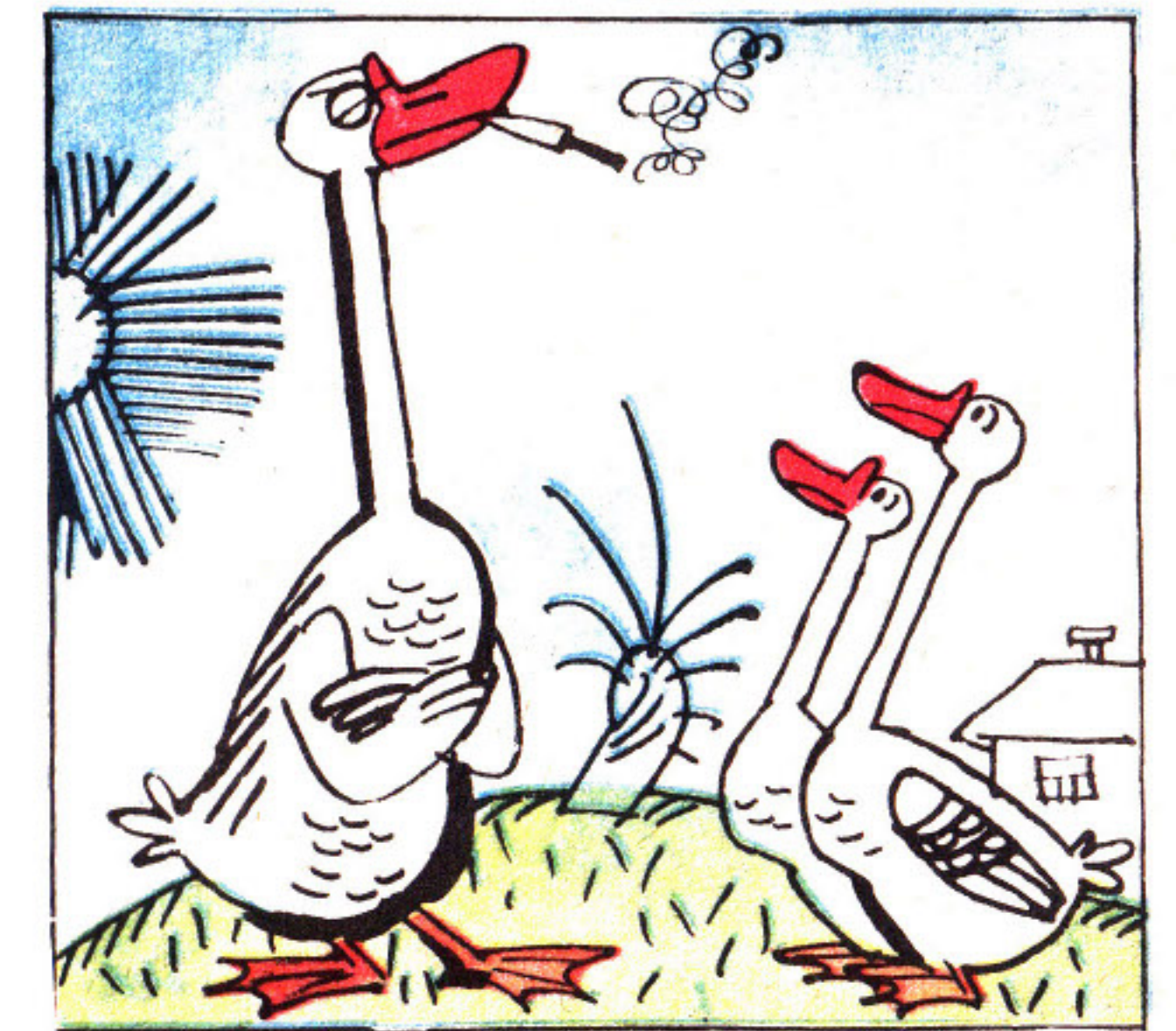
Розділ п'ятий «Незаможний директор».

«Пояснення. У зв'язку з тим, що я знаходився у відпустці, картоплі, капусти, а також гречки не заготовив... Крім того, всі гроші в мене вийшли. Тому й змушений я був відійти за допомогою до підшефного колгоспу імені Коцюбинського Дробицького району».

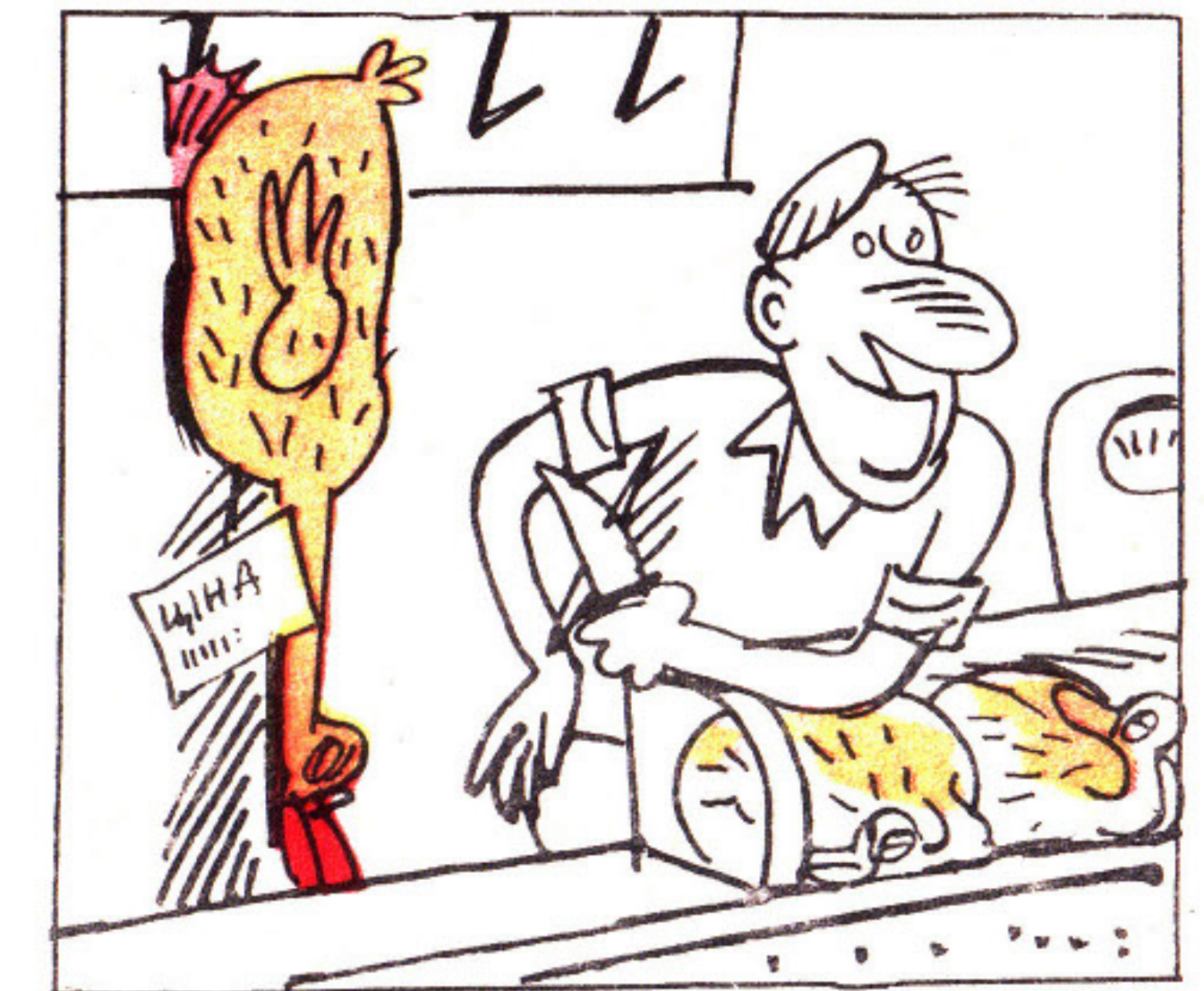
Підпис: М. О. Кунаді,
директор Черкаського метало-заготівельного заводу».

Розділ шостий «Ще більше прояснюється...»

— Зроби людям добро, а потім ще й виноною будеш, — каркала себе головний бухгалтер заводу В. П. Луньова. — Машину сама виклопотала. Іздали сама. Про весь керівний склад заводу потурбувалася. Доставила продукти на квартири. І на тобі — скандал затівають! А через що? Директор попався — так усі одразу в киці. Навіть голова завкому. З переля-

— Як ви мене не цінуєте, то я знайду таких, що оцінять.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Ні шведь, ні краєвець, ні на дуду гресь — такою була завідувачка клубом с. Нова Романівка Новоград-Волинського району Житомирської області Біла В. А. Не дбала ні про роботу гуртків художньої самодіяльності, ні про культурний відпочинок людей у клубі. До того вже розледачіла, що відмикати замок доручила комусь-небудь. Тільки раз на місяць виявляла акуратність і спритність, коли олержувала зарплату.

Молодь села написала про це Перцеві. Начальник обласного управління культури т. Пилипчук повідомив редакцію, що за занедбаність роботи клубу Біла В. А. з роботи знято.

І. НАУМЕНКО.
Черкаська область.

Весілля Івана Царевича

— Ну що я тобі можу сказати, мій Горбоконику: сімейне життя — це не казка...

— О, я бачу, Іване Царевичу, ти знайшов свою Василису Прекрасну!..

— Підси сам розігрій обід: а то звик до скатерті-самобранки!..

І що було далі

— А Кашей, між іншим, автомобіль купили...

— Годі, ти вже своє одлітає: тепер у тебе жінка й діти.

— Зате твоя Василиса Прекрасна буде тепер і Премудра.

БЕЗ- КОМПРО- МІСНА ОЦІНКА

На вигляд він був людиною непоказною, але його поява на засіданні художньої ради не лишилася непоміченою. Ледве внесли першу роботу і члени ради почали болісно вишукувати мотиви, за якими її можна було б відхилити, як раптом загримів бас:

— Ну, на мій погляд, тут усе ясно. Тут ні додати, ані відняти. Виняткова сірятина. Не можна ж так збіднювати образ нашого сучасника, не можна, розумієте, обкратати себе. Станіславський у цьому випадку виголосив би своє знамените: «Не вірю!»

Картина і справді була паскудна, і, хоча порочність її полягала скоріше в нековирності й кольоровій нестриманості, — його підтримали. «Це добре, — думав голова, — що до ради йдуть нові сили. Є, принаймні, чітко сформульована думка, велика внутрішня впевненість — без усяких компромісів та вагань. Треба б обміркувати ще ряд кандидатур».

Завжди розмірений хід засідання помітно пожвавився, і за якихось дві години члени ради вже розійшлися. Багато з них цього дня, всупереч звичаєві, навіть потрапили на футбол.

Декілька засідань перегадом голова збагнув, що обмірковувати ще ряд кандидатур нема, власне, ніякої потреби: «Він і сам так усе активізував, що, здається, досить... Нащо ж... Усі ми

грошки стидаємося, що раніше надто вже миндальничали...» І незабаром власник добре темперованого басу став заміняти голову ради в тих випадках, коли той відчував легке творче нездужання.

Стенографістки ледь встигали за стрімким розвитком безкомпромісної думки:

— Це буяння стихії тут недоречно. Чому радіє автор і чому він хоче примусити радіти глядача? Чи не цьому ураганові?! Але ж це справжнє лихо, цунамі, розумієте!.. І ми повинні сказати автору своє знамените: «Не вірю!»

— Що добре — то не погано. Одразу видно, що в автора багатюща палітра. По-моєму, всі фарби використано. Це розумно, раціонально, в дусі нових віянь. От лише я особисто додав би ще трохи яскравості. А загалом — схвалюю. Немирович-Данченко сказав би в цьому випадку своє знамените: «Вірю!»

Часто, а чи зрідка, — але траплялося раді розглядати справжні витвори високого мистецтва. Втягли якось двоє дужих референтів полотна, і всі миттю зрозуміли: новий Сар'ян. У членів ради, природно, дихання перехопило, і на деякий час запала тиша.

— Ну, крапка, — гучний голос змусив присутніх здригнутися. — Так би мовити, вшануємо хвилиною мовчан-

ня ідею, що її живцем поховав автор. І от що дивно — скомпоновано усе досить стерпно. І це при винятково, розумієте, безпорадному кольоровому вирішенні. Повірити авторові, — то наша промисловість, наша Велика хімія не випускає для живописців яскравих, соковитих барвників та фарб. І що ж виходить? Полотно бліде, білясте... е-е-е..., білясте, як — вибачте — запрана білизна. Станіславський і Немирович-Данченко...

Невдовзі власник трубно голосу відзначав першу річницю сумлінної творчої праці на посаді члена художньої ради. Банкетували з цього приводу за вищим розрядом. Стіл нагадував вишуканий натюрморт роботи старих фламандських майстрів, а на діамантові розсіпи ікри без хвилювання не можна було дивитися.

— Вам якої покласти, — звернувся до ювіляра голова художньої ради — чорної чи червоної?

— Е-е-е... мені однаково, — було у відповідь, — я, розумієте, дальтонік.

Голова здригнувся. Хвильку-другу по його чолу бігали зморшки, ніби він хотів щось вимовити. Але потім енергійним рухом поклав собі чималеньку купку зернистої. І справді, ікра мала чарівний смак і гребувати нею — то був би просто злочин.

Володимир КАНАШ.

Телеграфне
агентство
ЩЕРЦЯ

ЯК РИБА У ВОДІ

ПОЛТАВА. (Наш кор.). Новий, надзвичайно оригінальний сорт пива почав випускати Полтавський пивзавод. Випускати не у продаж, а в річку, що протікає через село Горбанівку. Дослідження показали, що на рибу напій діє заспокійливо: понуштувавши його, вона повертається догори черевом і навки засинає. Що ж до людей-мешканців села, то у них, навпаки, один лише аромат цього напою викликає могутній приплив життєвої енергії, і вони, затуливши носі, біжать світ за очі.

— Почуваємо себе, як риба у воді! — на бігу заявили вони кореспондентові ТАП.

ВИВЕРЖЕННЯ ВУЛКАНУ!

БОРТ АВТОМАТИЧНОЇ СТАНЦІЇ «ЛУНА-10». (Космограма). Візуальними приладами станції зареєстровано зміну рельєфу земної поверхні в районі між селищами Удич і Веселівка (Вінницька область). Зникло водоймище. На тому місці, де воно було, — якась кашоподібна маса. За всіма ознаками, тут відбулося виверження вулкану.

ПРИМІТКА РЕДАКЦІЇ. Кореспондент ТАП, який прибув на місце пригоди, підтверджує дані, одержані з космосу. Зруйновано ставок, — телеграфує він, — знищено всю рибу і вбито настрій у людей, що любили посидіти біля ставка. Але заподіяв усе це не вулкан, а директор Удичського цукрозаводу В. Ф. Галафутник, який виверг на прекрасний куточок живої природи тисячі тонн ядучого намулу.

НЕ ТУДИ ВИКИДАЮТЬ

ХАРКІВ. (Наш кор.). Тут, на Харківській дослідній щіткової фабриці нещодавно впроваджено норисну ініціативу по залученню до експериментаторства найширших верств громадськості.

Для цього варто тільки викинути в торгову мережу партію бракованих зубних щіток і хай покупці самі досліджують їхні експлуатаційні якості.

До експлуатації, правда, діло не доходить, бо ще при спробі помити щітку, щетина залишається сама по собі, а гарна пластмасова ручка сама по собі.

Дослід свідчить про те, що фабрика може освоювати портативні, розбірні зубні щітки: щетина продаватиметься окремо, ручки — окремо.

А може, доцільніше викидати таку продукцію не в торгову мережу, а в інше місце?

НОВА РОЗВАЖАЛЬНА ПРОГРАМА

Самгородоцький радіотрансляційний вузол на Вінниччині запропонував своїм слухачам новинку — гру під назвою «Згадайся сам». Несподівано обриваючи передачі, радіовузол надає абонентам можливість у думках закінчити цікаву екскурсію, уваяти фінал спектаклю, вгадати рахунок футбольного матчу.

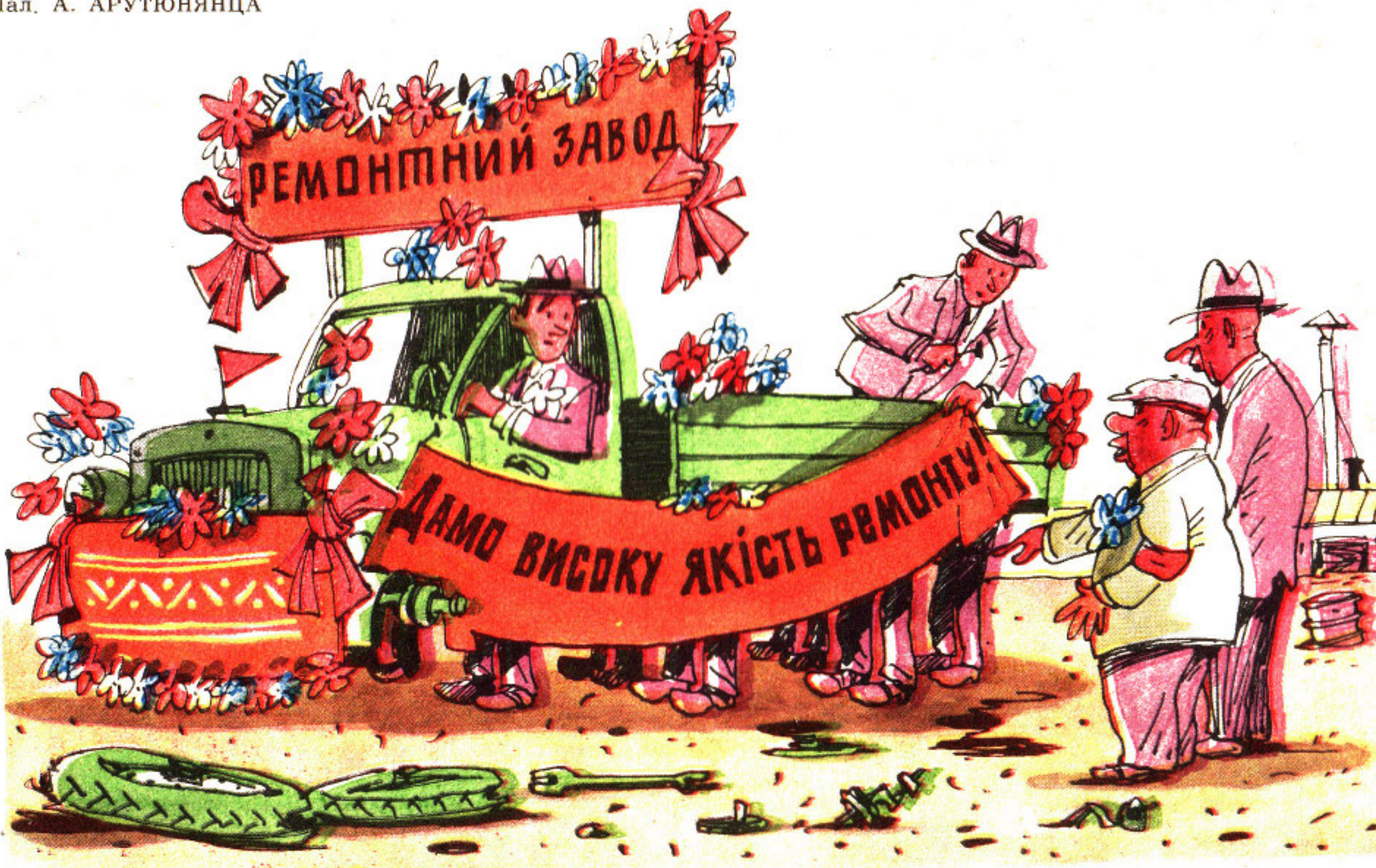
ЗАЯВА ТАП

У березні цього року ТАП повідомляло про дослід з гідропоніки, проведений трестом «Укррадгосп-спецбуд» у Чутівському плодосорозсаднику Полтавської області. Пробривши свердловину, яка весь час виходить з ладу, будівельники запропонували розсаднику вирощувати розсаду... без води.

ТАП уповноважене заявити, що експеримент вступив у вищу фазу: у квітні квітівська пересувна механізована колона № 3 встановила, що свердловина потребує ремонту! Оскільки ж ремонту ніхто не робить, у розсаднику зароджується новий агротехнічний прийом — поливна рослин гіркими сльозами.

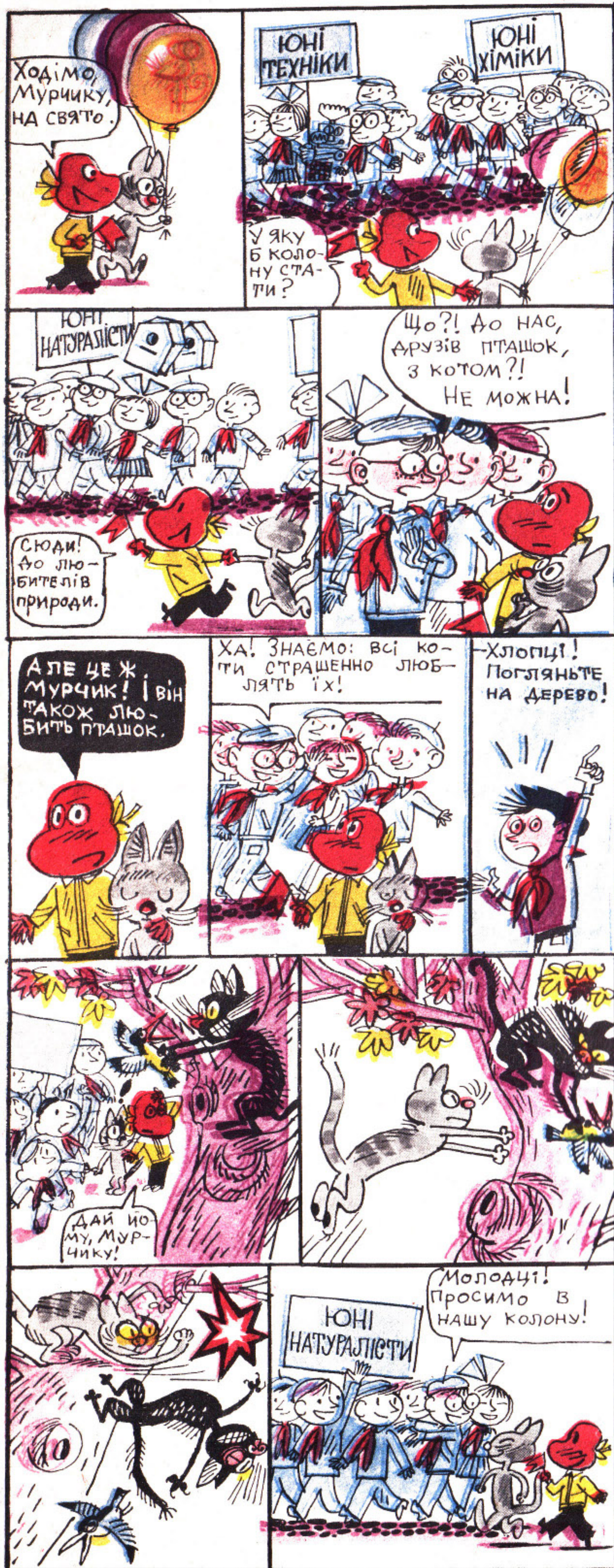
ПЕРЕД ДЕМОНСТРАЦІЄЮ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Опустіть нижче гасло: ноги видно!

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПЕРЧЕНЯ

НЕМА ЧАСУ

Вчитель зошита розкрив,
Погляд звів на Гната, —
Знов задачу розв'язав
Тобі, хлопче, тато?
— Ясно тато. Хто ж іще?
Гнат в одвіт киває —
В мамі ж вільного часу
Зовсім не буває.

Кость ОВЕРЧЕНКО.

ЧЕРГОВА

— Мамо, швидше дай панчохи,
Дай, бабусю, кави трохи!
Татку, зошити склади,
Поклади пенал сюди!
Причешіть мене гарненько,
Одягніть мене швиденько...
Ой, та що ж ви так поволі!..
Не забули ви, бува, —
Поспішаю ж я до школи,
Я сьогодні — чергова.

Ніна КУЗНЕЦОВА.

ЗАВЕЛИКИЙ ПАЛЕЦЬ

Сам черевиків Гриць не взує,
Але мовчить, не каверзує.
— Що, черевики затісні?
— Та ні, вони якраз мені!
Не винні, тату, черевики —
Великий палець... завеликий.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

ЗАБІЯКИ

Вийшов Микита з хати. Став на подвір'ї — розглядається. Аж бачить, коло хліва, на споріші, цапок пається.

Підбіг Микита до цапка, норовисто голову нагнув.
— Битись, — питає, — чи миритись?

А цапок скубе собі бур'янець, нібито й не до нього мова.

— То ти ще й говорити не хочеш? — розпалюється Микита.

Вхопив він хлудину — і цапка по жижках.

Цапок убік та по дорозі буц спересердя рябого кабанця.

— Куви-куві! — заволав кабанець і з переляку — прямісінько в собачу буду.

Вискочив із буди заспаний пес і очманіло: «Гав-гав-гав!» на весь двір.

Поряд на тину кіт маніжився. Бачить — непереливки та шусть у лободу.

Вискочила звідти миша. Стриб, стриб, стриб і зосліпу Микиті під ноги.

Коли це як звересне Микита. Кинувся до сіней, брязнув клямкою — тільки його й бачили.

А. ГРИГОРУК.

Кажуть: як не везе, то й на рівному спиткнешся. Нам не повезло. По рівній дорозі, яку наш колгосп два роки будував, уже регулярно ходив автобус і раптом — перестав. Чому? А тому, що в сусідньому селі Голишеві проїзду нема: весняні води зіпсували 20 метрів шляху.

Начальник Ровенського райшляхвідділу т. Немичев уже давно обіцяє відремонтувати дорогу, але чомусь від слів до діла ніяк перейти не може.

Невже мають рацію оті жартівники, які говорять, що шляхвідділ — це шлях від діл?

КОЛГОСПНИКИ
(41 підпис).

Колгосп «Червоний прапор»
Ровенського району
Ровенської області.

Знаємо, що ти любиш народну творчість. Тому й надсилаємо пісню, яку склали на станції Коломак. Присвячена вона начальникові СУ-3 «Дорбуду» Південної залізниці і його «спецам», які вже півроку переобладнують нашу криницю і ніяк не можуть переобладнати.

Копав козак криниченьку
Не добу й не дві,
Бо робив ту роботу
Людя — не собі.
Ой, жаль йому не буде,
Без води zostались люди
І не знають, чи за рочок
Та вода буде.

Співай, Перче, на здоров'я, бо нам не до співу.

Жителі станції Коломак.

Просимо тебе посприяти заступникові начальника Укрскла т. Гаркавому у здобутті звання кандидата математичних наук. Вперше в історії він довів, що $10=12$. Незважаючи на заперечення офіційних опонентів, т. Гаркавий не здається й твердо захищає своє відкриття.

У чому воно полягає? Старобільський змішторг одержав від Херсонського склотарного заводу поліетиленові кришечки до скляних банок, виготовлені Здолбунівським заводом пластмасових виробів. На ярликах вказано, що вартість однієї такої кришечки — 10 коп. Херсонський же склотарний завод самоправно встановив іншу ціну — 12 коп. А т. Гаркавий на основі власного методу математичного аналізу прийшов до висновку, що 10 і 12 — це абсолютно однакові числа, які аж ніяк не суперечать урядовим постановам про порядок ціноутворення.

Отже і просимо посприяти заступникові начальника главку в одержанні вченого ступеня. Чи, може, навпаки — треба накласти кришку на таку математику?

Від імені покупців
В. СВЕТАШЕВ,
юрисконсульт Старобільського
змішторгу.

Луганська область.

Надсилаю тобі характеристику, яку мені видав інженер по кадрах І. О. Донцов. У Хотинському «рай военкомате» її приймати не хочуть. А І. О. Донцов не хоче видавати іншу, бо каже, що у цій все правильно.

ПРОИЗВОДСТВЕННАЯ ХАРАКТЕРИСТИКА.
На
На токоря Костяк Валентин Николаевича.

1950. год. Родился в селе Зарожани Хотинского рена. Черновицкой обл.
Повышения квалификации, Украинцев.
Партийность член ВЛКСМ.
Образование Одиннадцать классов.

Тов. КОСТЯК ВАЛЕНТИН НИКОЛАЕВИЧ работает на зарожанском сахарозаводе с 1956. год. разнорабочим а с 1957 год. в качестве Токора,

За период работы на сах. заводе тов. Костяк Валентин Николаевич проявил себя с хорошей стороны в работе относился добросовестно производственным заданиям выполнял. работой над повышением своего общеобразовательного уровня в вечерней школе закончил одиннадцать классов. Вобществе и быту ведет себя хорошо. Дисциплинирован. Характеристика выдана для хотинского рай военкомата.

И. Донцов. /
Инженер по кадрам.
26/II-69. Зарожанского сахарозавода

Цікаво, Перче, чи інженер по кадрах «работол над підвищенні свого общообразовательного уровня» перед тим, як писати таку характеристику?

В. КОСТЮК.

с. Зарожани
Хотинського району
Чернівецької області.

СПІВБЕСІДА

Восьмикласник Вася сидів похнюпившись. Він розумів, що представник професійно-технічного училища № 32 ним явно не задоволений. Його мрія вступити в училище безнадійно танула.

— Ну, бог з нею, з горілкою, — зітхнувши, махнув рукою представник, — а до вина хоч тягне? Складяк портвейна чи вермута подужає?

— Не тягне, — сказав Вася і почервонів.

— Ну, може, хоч натуральним винцем бавитесь? — запитав представник училища, і в його очах спалахнула надія.

— Не бавлюся, хоч ріжете, — сказав восьмикласник і заплакав.

— Отже, не п'єте! — зробив висновок представник таким крижаним тоном, що Вася зрозумів: ніколи не бути йому учнем профтехучилища № 32.

— А що палите: сигарети чи цигарки?

— Не вживаю ні того і ні того, — вибачився Вася.

— Невже люльку?
— На жаль, не палю, — сказав восьмикласник і прикусив губу.

— Вікна, звичайно, б'єте? — несподівано ласкавим тоном запитав представник.

Вася заперечливо похитав головою.

— Крадете?
Вася заперечливо похитав головою.

— Граєте в азартні ігри?
— Тільки в шахи, — сказав Вася і розридався.

Представник задумливо барабанів пальцями по аркушу паперу і красномовно мовчав.

— Не знаю, що з вами й робити. — нарешті вимовив представник. — Тут і комсомольська організація за вас клопоче і дирекція просить. Останнє запитання: лягаєте вмієте?

— Трохи! — зрадів Вася.
— Продемонструйте!

Представник підвівся і сухо сказав, що співбесіда закінчена:

— Я гадав, що хоч цьому навчилися за вісім років! А ви навіть лайки доброї не знаєте. Не вийде з вас фахівця. Не вийде!..

Що, шановні читачі, не вірите в реальність такої співбесіди? Тоді читайте документ, підписаний самим завідувачем Чечельницьким райвно Вінницької області т. Мазуренком:

«Чечельницький райвно просить сприяти представникові райвно професійно-технічного училища № 32 м. Торез Донецької області провести бесіду з хлопцями-випускниками восьмих класів, що схильні до правопорушень, з метою залучення їх на навчання до згаданого училища».

А наш Вася, на біду, не «схильний до правопорушень». Не бачити йому училища, бідоласі!

Ю. ПРОКОПЕНКО.

СТРАШНЕ ПЕРО ЧЕВ ГУСАКА...

«Вона на зборах заявила, що я відьма, відібрала від її корови молоко, а тому мене потрібно осмалити. Деякі жінки з нею погодились. Прошу суд не дати своєї згоди на виконання цього неприємного наміру».

(Із скарги до суду).

«Ревізор запитав в буфетчиці де вона діла гроші. Вона похлопала себе по животі і сказала — «Ось де гроші». Ми зрозуміли чому в буфеті нестача, а тому склали акта».

(З доповідної записки).

«Обвинувачений хотів вкусити мене за живота, але не дістав, а тому відкусив тільки гудзик від піджака».

(Із скарги до товариського суду).

«Ми з сусідом знаходились в дуже хороших відносинах, але що він має з моїм псом я не знаю. Фант те, що пес його покував...».

(З пояснення в суді).

«...Я привела 12 людей без голови і вони подивившись, сказали: «Ми будемо свідками».

(Із скарги до суду).

Зібрав М. ХТЕМА.

м. Чернівці.

«ВИПСКА З ПРОТОКОЛУ

Призначити техніком по боротьбі з шкідниками колгоспу Демченка Миколу Савича...».

Надіслав В. ПЕВНЄВ.

Лиман
Зміївського району
Харківської області.

«Приймав роди в доярки С., народилася теличка. На третій день я її прономерував».

«На косовиці конюшини, де я провів цілий день, я прийшов до висновку, що косарі працюють не продуктивно. Продуктивність праці можна підвищити на 50%, якби косарі носили в обидві сторони, а не в одну».

Зібрав А. ШОНИК.

м. Тлумач
Івано-Франківської області.

«Начальнику витверезника
м. Кривий Ріг

На Ваш № 3452 від 8 серпня 1968 року повідомляємо, що Куртаков В. Г. РОЗІБРАНИЙ на змінних зборах автодільниці рудника 30 серпня ц. р.».

(Із доповідної).

Надіслав О. ШУЛЬЖЕНКО.

м. Кривий Ріг.

«— Коли я прибіг на крик, то побачив, що весь посуд: тарілочки, чашки, лице уже було побито, але ким я цього не бачив».

(Із пояснення свідка).

«При прополці цукрового буряка, шефами було з'їдено 4 кг крупки гречної, 2 кг м'яса, 20 кг картоплі, а також дві сапи і один брусок для точіння сап».

(Із акта завгоспа колгоспу).

Зібрав Г. СЕНЧИЛО.

с. Усівка
Пирятинського району
Полтавської області.

«Кіномеханік Абзянов Юрій Миконович прикріпив на воротах своєї башки теці Н. Черней рекламу «Пробачте, Вас чинає смерть».

Н. Черней написала заяву до райміліції, яку переслали мені для «приняття мер».

Так, як Абзянов Ю. М. не хоче зрозуміти роз'яснення голови місцевого про те, що кіномеханіки повинні забезпечувати старинам спокійну старість

ПРИКАЗУЮ

1. Абзянову Юрію Миконовичу вибачитися перед Н. Черней.
2. Н. Черней доложити про вибачення.

В. о директора С. Шутюк».

(Із наказу).

Надіслав П. ІЛЬНИЦЬКИЙ.

м. Київ.

«ОГОЛОШЕННЯ.

Хто живе щоб його роботи бачили заходять в нашу майстерську».

(З об'яви).

Надіслав П. А. ВОЛИНЕЦЬ.
м. Київ.

— Гляди, пляшки не розбий!

Залишки
древньої
культури?

Нинішнє археологічне літо ознаменувалося двома унікальними знахідками, які сколихнули весь учений світ. Майже водночас у селі Путилі Чернівецької області та в Запоріжжі виявлено друковані документи, зовні схожі на телеграми, але написані невідомою мовою. І хоча шрифт дуже нагадує нашу кирилицю, а деякі слова за своїм звучанням наближаються до сучасних, — є всі підстави гадати, що ми стоїмо перед новою історичною загадкою.

Сьогодні, з люб'язного дозволу першого помічника третього заступника Головного хранителя Цінних архівів, публікуємо фотокопії згаданих документів.

Археологи вважають, що вони натрапили на залишки древньої, досі невідомої культури. Високваліфіковані експерти приступили до розшифровки текстів.

В. Ч.

ТЕЛЕГРАМА

19 15 48

ПРИЙОМ ПЕРЕДАЧА

Бланк № 96

Прійняв: *Алекс*

УМАНИ 3901 15 19 1013

Службові помітки

ВСТРЕЧАЙ ДВАДЦАТЬ ПУЗОГО ТАНАРА

ТЕЛЕГРАМА

22 15 30

ПРИЙОМ ПЕРЕДАЧА

Бланк № 96

Прійняв: *П*

БЕЛГОРОДА ДНЕСТРОВСКОГО 1001 35 22 0830 ОЛЕНИКУ

Службові помітки

ДЕТАЛИ ОДИН ПРИС РОБЛЯТЬ НА ПРИСИ В ДВІ ЗМИНИ 32

ЧО ПОВИНА СУОБ ДИСТАЛИ В С/ГОСП ТЕХНИЦИ ПРОВАМКИ

МИ ДИСТАЛИ ТИЛЬКИ 2 ТОНИ БИРИТЕ

ВІЛЬШЕ НЕ ДАЮТЬ КОРМОСВХОЗ ЛИМАНСКИЙ

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

☆ У № 12 журналу було вміщено замітку «На музичній орбіті» про те, що одеська фабрика музичних інструментів випускає браковані піаніно.

Як повідомив начальник Головного управління музичної промисловості Міністерства місцевої промисловості УРСР т. Туганов, випадки порушення технології на фабриці і справді мали місце.

За випуск піаніно з відхиленням від технічних норм директору фабрики Сокольському І. П., головному інженеру Прилісу А. Я., начальнику ВТК Ромаскевичу А. І. та зав. виробництвом Лебедєву Н. С. оголошено догану.

Фабрика разом з Головним управлінням розробили і здійснюють заходи по докорінному поліпшенню якості піаніно.

☆ У тому ж номері вміщено листа механізаторів радгоспу «Степовий» Апостолівського району на Дніпропетровщині. Вони писали про те, що Криворізький районний ремонтно-механічний завод погано відремонтував їм трактор С-100.

Секретар Інгупецького району КП України

т. Мироненко повідомив, що цей фант відповідає дійсності.

За недбале ставлення до ремонтних робіт бригадиру слюсарів Бровину К. П. та старшому майстру Іщенко П. М. наказом по заводу оголошено суворі догани.

Тепер на всі механізми, що виходять з ремонту, завод видає замовникам гарантійні паспорти.

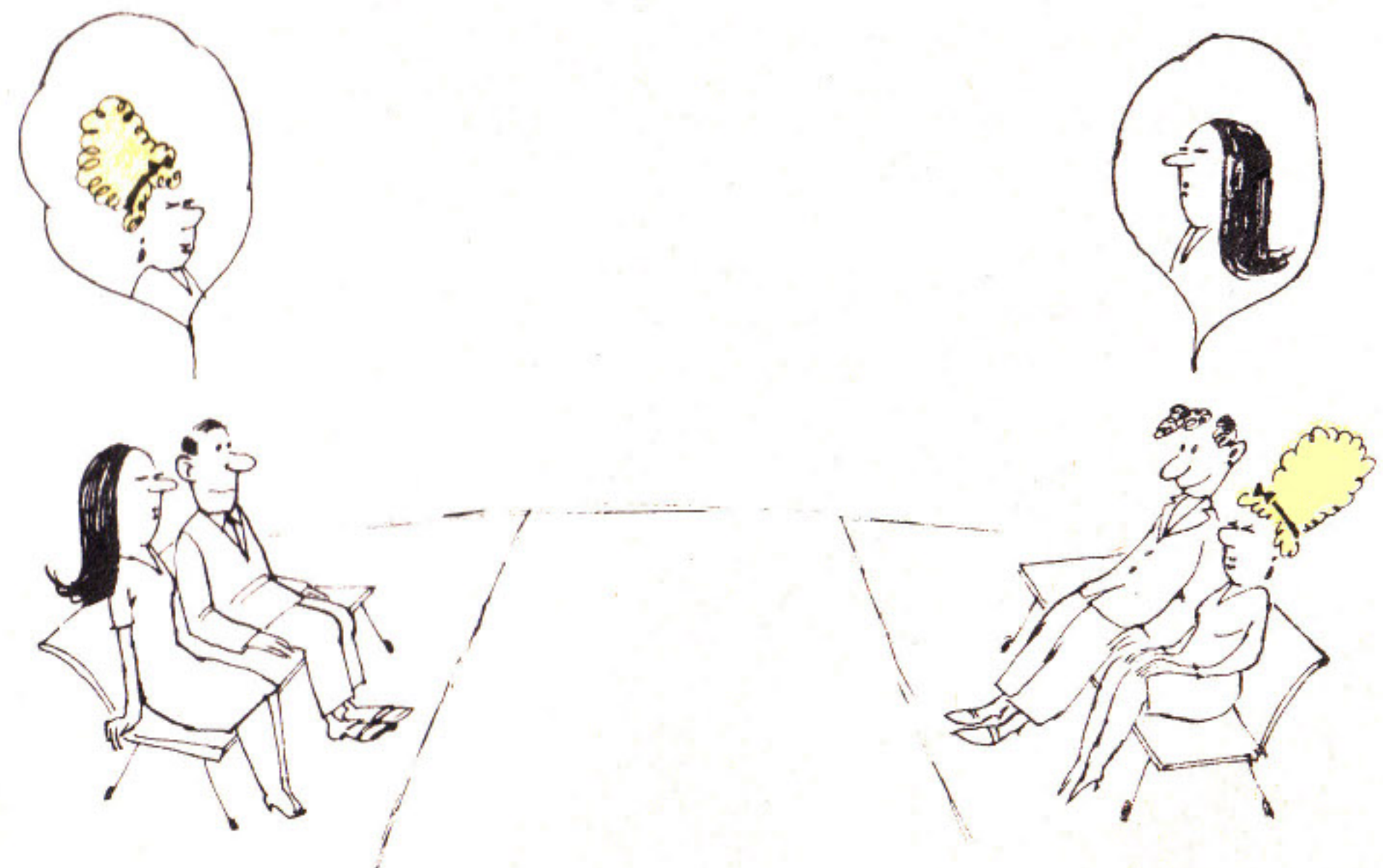
☆ Слов'янська міжміська телефонна станція придбала комплект стільців виробництва Торезької мебльової фабрики (Донецька область), які виявилися бракованими. Про це йшлося в листі, надрукованому в № 13 журналу.

Після виступу Перця дирекція Торезької мебльової фабрики повністю замінила браковані стільці на доброякісні, а осіб, винних у випуску бракованої продукції, суворо покарала.

☆ Про антисанітарний стан двох магазинів у селі Мала Кошелівка (Чернігівщина) повідомлялося у листі, надрукованому в № 14 журналу.

Заступник голови Ніжинської райспоживспілки т. Македон сповістив редакцію, що приміщення продуктового магазину вже капітально відремонтовано, а магазин промтоварів став на капітальний ремонт.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК

Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ,
О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

п е р е ц ь

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції журналу «Перець»
Київ-47,
Брест-Литовський проспект, 94.
Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79

Журнал «Перець» № 20 (822)
(на українському мові).

Ціна 24 коп. на місяць.

БФ 11503. Здано до набору 17. IX. 1969 р.
Підписано до друку 1. X. 1969 р. Формат
паперу 70×108½. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.
друк. арк. 2.8. Обл.-вид. арк. 4.54,
Тираж 1.800.000. Зам. 04938.

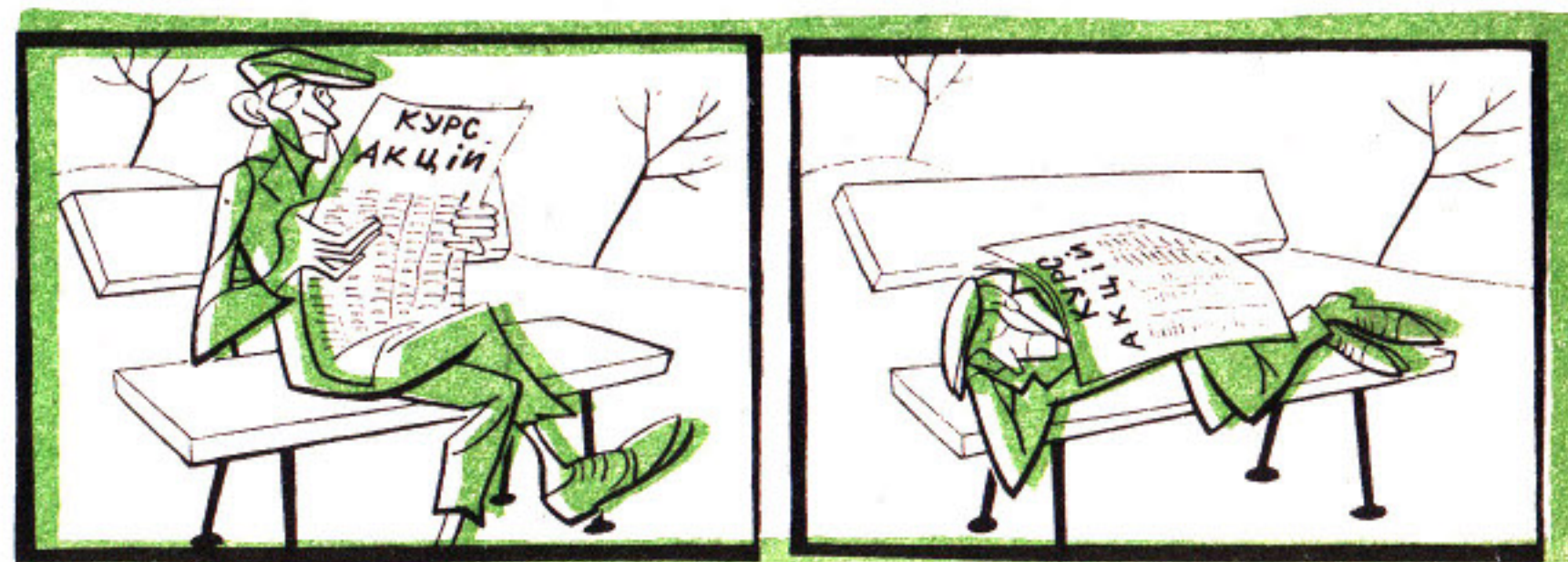
Видавництво і комбінат друку
«Радянська Україна».
Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

<http://perec-ua.livejournal.com>

ІНОЗЕМНА САТИРА

Малюнки з журналів «ДИКОБРАЗ» (Прага), «ПАРІ МАТЧ» (Париж), «ПЕНЧ» (Лондон) та «УРЗІКА» (Бухарест).

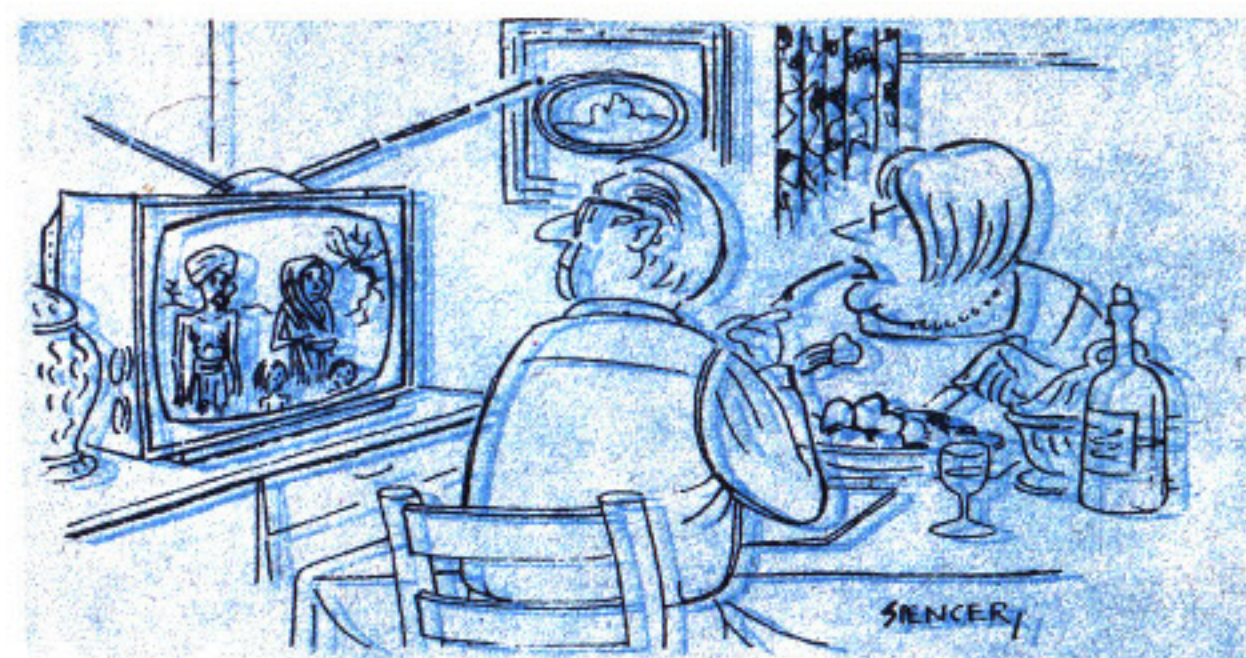

«Народний капіталіст»

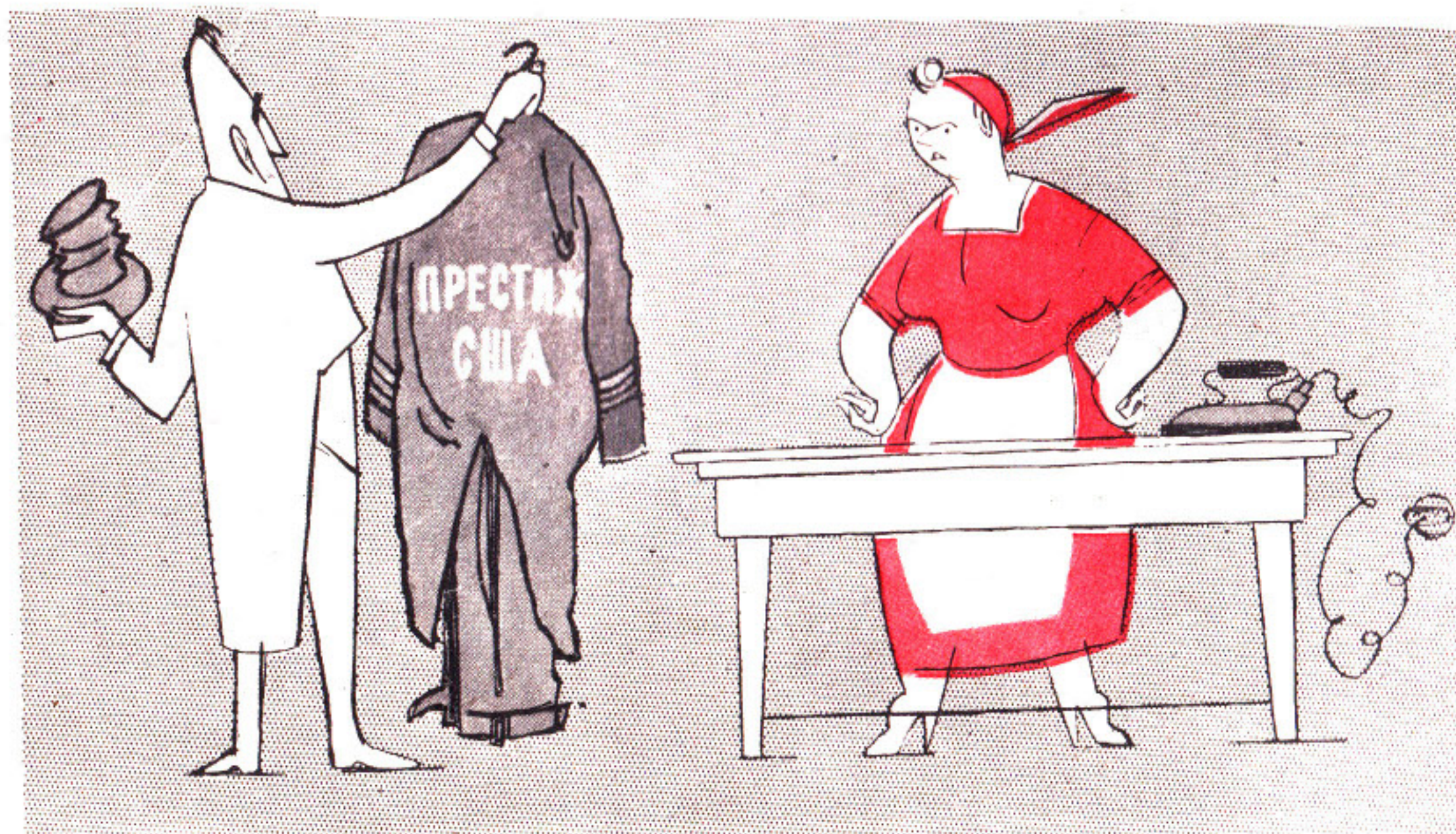
ГНІВ — ТОВСТОСУМА

Часи міняються.

— Ну й противно! Показують голодних, коли люди саме обідають.

Випрасуй!.. Його знову пом'яли...

Без слів.